

Full diocesà

22 de gener del 2017

p4 – Campanya «Amb tu»-Junts fem parròquia

p6 i 7 – "Silencio" pel·lícula recomanada

El terrorisme abusa del nom de Déu

El terrorisme és una de les preocupacions del temps actual. El papa Francesc va insistir el dilluns dia 9 de gener, en el tradicional discurs al Cos Diplomàtic, en la seva crida «a totes les autoritats religioses perquè, des de la unitat, reafirmen amb força que no es pot matar mai en nom de Déu». En aquesta línia, afegí que «el terrorisme fonamentalista és fruit d'una greu misèria espiritual, vinculada també sovint a una considerable pobresa social, que només podrà ser plenament vençuda amb l'acció comuna dels líders religiosos i polítics».

El Sant Pare va assegurar que «la pau és un do, un desafiament i un compromís». En una rica intervenció davant els ambaixadors acreditats prop de la Santa Seu per felicitar-los l'any nou, Francesc es va centrar en la pau, per expres-

sar el seu desig que en aquest any «creixin en els nostres països i els seus pobles les oportunitats per a treballar junts i construir una pau veritable».

Després de destacar la importància d'adreçar «una paraula d'esperança», el pontífex va subratllar «el clima general de preocupació pel present i d'incertesa i angoixa pel futur en el qual ens trobem immersos».

El Papa va admetre la presència d'elements religiosos en alguns focus de violència en el món, però tornar a defensar el compromís de totes les creences amb la pau, davant «la bogeria homicida que abusa del nom de Déu per a estendre la mort dins l'intent d'expressar i imposar una voluntat de domini i de poder».

«El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum»

Diumenge III de durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

(8,23b-9,3)

Salm responsorial

El Senyor m'il·lumina i em salva.

(Salm 26)

Lectura la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «Doncs jo, d'Apol·ló», «Jo, de Quefes», «Jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

(1,10-13.17)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzaret, sinó a Cafar-Naüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.» Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel

és a prop.» [Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la bona nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

(4,12-23)

«Anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la bona nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia»

El testimoniatge cristià

Jean Hakolimana, prev.

Aquest diumenge contemplem Jesús fent el primer anunci del Regne, segons l'evangeli de Mateu. Tot començant, crida els primers deixebles, els que tindran la missió de portar aquesta Bona Nova als confins del món. Per a aquesta finalitat, com a bon jueu, els crida de dos en dos, per a la validesa del seu testimoniatge. És que, en la tradició jueva, el testimoniatge d'un de sol no val. Des d'aquesta perspectiva, convé remarcar que també Jesús fa parella amb Joan. Des d'ara, la crida del Baptista es desdobla de la de Jesús i adquireix valor autèntic de testimoniatge. El gest de Jesús, més enllà de complir amb un esquema mental jueu, fonamenta la unitat com a dimensió essencial del testimoniatge cristià. Sovint, per afany de protagonisme, ens oblidem que el testimoniatge d'un de sol no val. El nostre testimoniatge o serà comunitari o no serà. Per molt encert que puguem tenir individualment, quan es tracta de testimoniar de Jesús, cal pensar comunitàriament.

En aquesta exigència comunitària es fonamenta Pau per a desemmascarar la malèfica competició que es dona a Corint entre els partidaris de Pau, els d'Apol·ló, els de Quefes i els de Crist. Encertadament, observa com aquesta competició (segurament ben intencionada) l'únic que aconseguix és fer perdre el seu valor a la creu de Crist. Ara que celebrem la Setmana de la Unitat dels Cristians, convé adonar-nos que el dèficit d'unitat no es dona solament entre nosaltres i els altres. De vegades, es dona per la desagregació del «nosaltres» en «nos-» i «-altres». Per als cristians, pregar per la unitat és també pregar per la nostra unitat.

La imatge

Jesús cridà els seus primers deixebles, els féu compartir el seu projecte de Regne de Déu i els en farà propagadors. Ells, atrets pel Mestre, deixaren la barca i el seguiren. També nosaltres hem estat cridats a seguir Jesús i a fer arribar als altres la seva Bona Nova. Si per això hem de fer alguna renúncia, serem compensats amb la seva íntima amistat.

La crida de Pere i Andreu (s. XVII).
Bernardo Strozzi

Lit. hores: Setmana III

23 dilluns

— Sant Ildefons, bisbe (*667)
— Sant Francesc Gil de Frederic, màrtir (1702-1745)
Hebreus 9,15.24-28 / Salm 97 / Marc 3,22-30

24 dimarts

— Sant Francesc de Sales, bisbe i doctor de l'Església (1567-1622)
Hebreus 10,1-10 / Salm 39 / Marc 3,31-35

25 dimecres

— La Conversió de Sant Pau, apòstol
— Santa Elvira, verge (s.XII)
Fets 22,3-16 / Salm 116 / Marc 16,15-18

26 dijous

— Sants Timoteu i Titus, bisbes (s.I)
2 Timoteu 1,1-8 / Salm 95 / Marc 4,21-25

27 divendres

— Sta. Àngela Mèrici, verge (1474-1540)
— Sant Enric d'Ossó i Cervelló, prevere (1840-*1896)
Hebreus 10,32-39 / Salm 36 / Marc 4,26-34

28 dissabte

— Sant Tomàs d'Aquino, (1225-1274)
— Sant Valeri
Hebreus 11,1-2.8-19 / Salm Lluç 1,69-70.71-73a.73b.75 / Marc 4,35-41

29 diumenge IV de durant l'any / Cicle A

— Sant Pere Nolasc, religiós (1180-1258)
Sofonies 2,3;3,12-13; Salm 145 / 1 Corintis 1,26-31 / Mateu 5,1-12a

Campanya «Amb tu» Junts fem parròquia

Subdepartament d'Autofinançament / Dep. Economia del Bisbat de Solsona

Recordem la Campanya «Junts fem parròquia» que enguany ofereix una nova imatge i un nou lema: «Amb tu». Aquesta campanya és de llarga durada i està pensada per a animar a formar comunitat parroquial i millorar les ajudes econòmiques de cada parròquia.

Durant la Jornada de Germanor tots ens vam sentir cridats a ajudar econòmicament, perquè som conscients que, a més de l'ajuda que podem aportar a nivell voluntari, cal cobrir unes necessitats econòmiques. L'Església, més enllà de la seva atenció sacramental, realitza altres serveis importants, com el servei caritatiu, l'educatiu, l'evangelitzador i la cura del patrimoni i la cultura. Tots aquests serveis va adreçats a tothom i cer-

quen fer créixer la comunitat parroquial, és a dir, el grup de persones que formen l'Església en un lloc concret.

En el moment que ens bategem entrem a formar part d'aquesta comunitat i anem fent un camí dins l'Església i també en la nostra parròquia. Per això, per intentar ser corresponsables amb la nostra comunitat cristiana que és la parròquia, us proposem de fer més concreta i responsable la vostra pertinença amb un donatiu periòdic per tal de col·laborar amb nosaltres a desenvolupar tots aquests projectes en benefici de tots, però especialment de les nostres parròquies i d'una forma continuada.

Trobareu a la web del bisbat tota la informació dels avantatges fiscals.

Tal com va dir el beat Pau VI, l'entrada en una comunitat no és simplement entrar i formar-ne part, sinó que també és ser corresponsable de les seves necessitats

Trobada "Forma't" per a joves

Delegació de Joventut

El dia 14 de gener el grup de joves del bisbat van tenir una nova edició del "Forma't". Aquest cop va ser a la població d'Avià, i va anar al voltant de l'Antic Testament de la mà de Mn. Marc Majà.

Mn. Marc va posar èmfasi en animar els joves a llegir l'Antic Testament, tot i que moltes vegades és difícil d'entendre i interpretar el que ens vol dir Déu mitjançant aquestes escriptures.

Per ajudar en la lectura, va recomanar buscar alguna introducció que ho facilités i ajudés a veure el context en què va ser escrit, així com buscar un equilibri entre la interpretació i l'estudi científic-històric.

En acabar la xerrada, va haver un torn de preguntes i comentaris, i una pregària a la bonica església de Santa Maria d'Avià per concloure la jornada amb una petita excursió. La propera trobada de "Forma't" serà el dia 4 de febrer.

Conferència sobre «La llibertat religiosa en la Catalunya que estem construint»

Josep Castellà

La sala d'actes de l'Edifici Parroquial de Tàrraga acollí el dia 9 de gener al vespre la xerrada-col·loqui sobre el tema «La llibertat religiosa en la Catalunya que estem construint: què hem de defensar els cristians en el procés constituent». Amb una nombrosa presència de fidels, la xerrada anà a càrrec d'Eduard Ibáñez, advocat i director de Justícia i Pau de Barcelona. L'acte, que forma part d'una sèrie de conferències programades per la nostra diòcesi, fou presentat pel rector de Tàrraga, Mn. Josep Maria Vilaseca. Eduard Ibáñez féu una planera i documentada exposició

del tema, seguida amb notable interès pels assistents. Fent una síntesi d'aquesta explicà: «La nostra idea és defensar que en aquest procés que porta Catalunya cap a un Estat propi, fins i tot en el cas que no acabi en un Estat propi, és molt important defensar la llibertat religiosa de totes les persones i en totes les seves dimensions, pública i privada, individual i col·lectiva. I, en segon lloc, demanar que els poders públics cooperin amb les religions en favor del bé comú perquè això afavoreix la protecció dels drets humans.» La conferència acabà amb un animat col·loqui.

Visita del Sr. Bisbe a l'Escola Valeri Serra de Bellpuig

Escola Valeri Serra

El dimecres dia 11 de gener el senyor bisbe, Xavier Novell, acompanyat pel rector de Bellpuig, Mn. Alfons Busto, va visitar l'Escola Valeri Serra de Bellpuig amb motiu de la visita pastoral que està duent a terme a l'arxiprestat del Pla d'Urgell.

Va visitar les aules dels nens i nenes de 2n i 6è de Primària i va participar de manera activa i vivencial amb els alumnes de les classes de religió.

Els nens més petits van obrir els regals que els havien deixat els Reis de l'Orient a l'aula i van jugar una bona estona amb els nous jocs. I jugant, compartint i aprenent van descobrir qui eren els amics de Jesús.

«Silencio»: una pel·lícula profunda i radical

Francesc Xicola Llorens

En el Japó de principis del segle XVII l'autoritat imperial decideix blindar el país contra tota influència exterior. Tots els ports, llevat del de Nagasaki per a comerciar amb els holandesos, queden tancats i les missions cristianes passen a ser considerades com el cap de pont per a una possible invasió de les potències europees. Aquí comença la tragèdia per a les comunitats catòliques fundades pels jesuïtes, que són brutalment arrasades: es calcula que uns tres-cents mil japonesos nadius, no pas europeus, són crucificats a Nagasaki juntament amb els sacerdots que no han obeït l'ordre d'expatriació. Cal dir que estrictament no és de fet un cas del que avui anomenariem intolerància religiosa, ni d'un odi a la fe tal com el coneixem a l'Occident per part d'ideologies constitutivament anticristianes; és més aviat una qüestió política duta fins a un extrem que acaba implicant, certament, alguna cosa més que la política.

La persecució cristiana és, però, només el rerefons. El veritable drama de *Silencio* és el drama personal, el que pateixen els sacerdots no tant per la violència dels perse-

guidors com pel suposat *silenci* amb què Déu sembla que s'ho mira tot sense intervenir, salvar, ni tan sols consolar una gent a qui, vivint ja de per si en condicions duríssimes, només els faltava una prova martirial que ultrapassa amb escreix tota força humana. Al seu torn, el jesuïta protagonista, el P. Rodrigues, està atrapat entre dues forces extremes: la violència exterior dels funcionaris polítics i

Tracta una qüestió no banal, el silenci de Déu, amb una desoladora desesperança i foscor

l'opressió interior, potser pitjor, de la consciència i de la fidelitat a un Déu que ni diu, ni fa, ni apareix per enlloc —potser perquè no hi és? La col·lisió d'aquestes forces, evidentment el trinxà, ja que en ell recau en especial la responsabilitat de donar exemple als màrtirs, la qual cosa el fa objecte d'unes temptacions excepcionals per tal d'escandalitzar-los i fer-los defallir. Aquest és l'aspecte més terrible de la pel·lícula, amb uns diàlegs de la categoria del Gran Inquisidor (mai millor dit) de Dostoievski, del qual semblen quasi extrets. L'imperatiu de les autoritats és que el P. Rodrigues ha d'apostatar com sigui, i el funcionari japonès juntament amb l'apòstata P. Ferreira (qui millor per a fer-ho?), van a la feina. Com a bons torturadors saben que la clau de l'èxit no rau en el dolor físic sinó a convèncer la víctima que el responsable del seu patiment i del dels seus amics és ell mateix. La víctima, en la seva supèrbia i tossuderia, *no té compassió del altres*. I és que, quan algú martiritza cristians, cal saber alguna cosa de teologia per a poder, si més no, demostrar a la víctima que s'equivooca en la seva pretesa imitació de Crist, així com el *camí de la compassió* (en aquest cas, de Buda, que, per cert, no té res a veure amb tot plegat) és, alhora, manifestament superior. Segons els torturadors, si Crist s'hagués trobat en el mateix cas, hauria fins i tot apostatat del Pare per amor dels homes; aquest és l'heroisme més gran. Els torturadors del pobre P. Rodrigues, veritables *bodhisattves* de la compassió, fan declaracions que entusiasmarien més d'un teòleg postconciliar expert en diàleg interreligiós. *Miri: Crist, Buda i qui sigui diuen tots el mateix; faci el favor d'apostatar per compassió d'una vegada*. Que consti que no pretenc pas

Martin Scorsese

criminalitzar el genuí budisme, pel qual tinc un sincer respecte i admiració intel·lectuals; ara bé, és surrealista (i perdó pel tòpic, però escau perfectament) que, mentre es massacra a tort i a dret, s'aconsegueixi alhora convèncer els torturats de la seva pròpia falta de compassió; ni la Inquisició espanyola va arribar a tant. El dimoni, a més d'un gran psicòleg i un gran teòleg, és un moralista impressionant i, sens dubte, amb un igual sentit del sarcasme.

Silencio és una gran pel·lícula, més enllà dels magnífics recursos tècnics de tot tipus que el director sempre ha dominat perfectament. Profunda i radical com fa temps no es veu en el cine, toca un dels punts més angioxants de l'espiritualitat cristiana: el silenci de Déu. No és una qüestió per resumir i banalitzar en quatre línies, cosa que tampoc no fa Scorsese, però si que cal dir que ho presenta amb una desesperança i una foscor que deixa desolat qualsevol espectador que tingui un mínim de consciència del que està veient.

La Pel·lícula

Silencio

Director: Martin Scorsese

Intèrprets: Andrew Garfield, Adam Driver i Liam Neeson.
Drama. Per a adults.

Segona meitat del segle XVII. Sebastião Rodrigues (Andrew Garfield) i Francisco Garrpe (Adam Driver) són dos sacerdots jesuïtes portuguesos que es veuen obligats a emprendre un viatge fins al Japó per trobar el seu mentor, Cristóvão Ferreira (Liam Nesson). Segons es rumoreja, Ferreira ha renunciat a la seva fe de forma pública, després d'haver estat perseguit i torturat.

A la recerca d'aquest missioner, els dos sacerdots viuran el suplici i la violència amb què els japonesos reben els cristians. Els missioners jesuïtes seran testimonis de la violenta persecució a la qual són sotmesos els cristians japonesos.

Adaptació de la novel·la de Shusaku Endo (1923-1996), escriptor catòlic japonès (en la foto), l'obra del qual ha estat comparada amb la de Graham Greene.

Realitat i desafiaments de les famílies (2)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Continuo la invitació a aprofundir el segon capítol de l'Amoris Laetitia (AL31-57), després del parèntesi sobre el fenomen de les migracions, del qual, per cert, també en parla el Papa a AL46. Avui selecciono, contextualitzo i indico camins pastorals sobre la reflexió de la fragilitat del matrimoni i de la família a causa de la immaduresa afectiva que genera la cultura actual.

A AL41, el Papa, citant el document sinodal, comença parlant de les "tendències culturals que semblen imposar [...] una afectivitat narcisista, inestable i canviant que no ajuda sempre els subjectes a assolir una major maduresa". Massa sovint molts esposos "solen quedar-se en els estadis primaris de la vida emocional i sexual" amb la qual cosa molt fàcilment entren en crisi. Poc ajuda a la vida afectiva i sexual de les parelles la comprensió de la sexualitat que engendra "una certa difusió de la pornografia i de la comercialització del cos, afavorida entre altres coses per un ús desequilibrat d'internet". Sobre aquests fonaments afectius és molt difícil construir una família serena i estable, que permeti el creixement i la maduració afectiva dels fills.

Fa feredat el nombre de crisis matrimonials! I no és estrany que la majoria acabin en separacions i divorcis tenint present la immaduresa afectiva de la qual ens parla

el Papa i el fet que les dificultats "s'afronten d'una manera superficial i sense la valentia de la paciència, del diàleg sincer, del perdó recíproc, de la reconciliació i també del sacrifici".

La revolució sexual no va portar una millor educació afectivo-sexual. Veníem dels "tabús i de la repressió" i vàrem passar a la reducció de la sexualitat al plaer, a la cosificació de la persona i la separació entre sexualitat i afectivitat, procreació i projecte d'amor exclusiu i estable. Encara hem de treballar moltíssim per a ajudar a una afectivitat i una sexualitat madura que engendri una estabilitat matrimonial basada en la joia de l'amor esponal i paternal i no en la pressió social.

Avui hem de parlar d'una veritable "emergència afectiva" que reclama un canvi cultural. Mentre maldem perquè arribi, ens toca oferir, tant a les persones ferides o fracassades com a les preocupades per les seves relacions o per l'educació dels seus fills, una presentació de l'afectivitat i la sexualitat basada en l'antropologia, l'amor i les relacions conjugals i familiars cristianes. Tant de bo que l'equip de Teen Star, que està naixent a la diòcesi, estimuli a parròquies i escoles cristianes a respondre a aquesta emergència familiar i social.

